

Arrest

nr. 126 051 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich baseert op één van de asielmotieven die ook door haar echtgenote werd aangehaald in het kader van haar huidige asielaanvraag, met name het feit dat eerste verzoekende partij nog steeds gezocht zou worden door de autoriteiten.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Katyr-yurt, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U bent gehuwd met A. N. (...) (OV xxxxxxxx), met wie u vijf kinderen hebt: M. N. (...), A'. N. (...) (OV xxxxxxxx), M'. N. (...) (OV xxxxxxxx), K. N. (...) (OV xxxxxxxx), allen meerderjarig, en A". N. (...). U verliet Tsjetsjenië samen met uw vier jongste kinderen op 25 september 2008 om uw man te vervoegen in Polen. Uw man was eerder, in december 2007 al gevlucht en had in Polen asiel aangevraagd. U deed hetzelfde op 28 september 2008. Op 2 maart 2009, nog voor uw asielpprocedure in Polen was afgerond, vertrok u naar België. U reisde samen met uw gezin met de auto naar Brussel, waar u op 3 maart 2009 aankwam. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw man bleef achter in Polen en vervoegde jullie pas drie maanden later, in juni 2009. Ook hij vroeg asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam inzake jullie asielaanvragen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 21 april 2010. Jullie beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 8 december 2010. U verliet het land niet en vroeg samen met uw man en uw ondertussen meerderjarige kinderen A'. (...), M'. (...) en K. (...) een tweede maal asiel aan op 30 april 2013.

Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië zou u om verschillende redenen problemen ondervinden. Vooreerst viseren de autoriteiten in Tsjetsjenië personen die terugkeren uit het buitenland (Europa), in het bijzonder personen die in het verleden beroep hadden gedaan op ngo's zoals Memorial. Daarnaast wordt uw man, die in het verleden problemen had gekend met de autoriteiten, nog steeds gezocht. Voorts is uw broer bezig met een rechtszaak tegen het Russische Ministerie van Defensie naar aanleiding van een bombardement in maart 1996 waarbij verschillende van uw familieleden omkwamen. De familie wil dat de betrokken piloten alsnog bestraft worden voor hun daden. Hij heeft hiertoe onder andere een klacht ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Toen u nog in Tsjetsjenië woonde, had u geholpen met het schrijven van brieven naar verschillende instanties. Ook hierom zou u problemen kunnen krijgen na een eventuele terugkeer. Voorts vreest u voor uw dochters, die in het Westen gewoond hebben en niet aanvaard zullen worden in de Tsjetsjeense samenleving, en verplicht zullen worden om een boerka te dragen omdat er "shariawetten" werden ingevoerd. Ten slotte zou uw zoon problemen kunnen krijgen omdat niet tijdig een nieuw intern paspoort aangevraagd heeft.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u verschillende motieven aanhaalt voor uw huidige asielaanvraag. In Tsjetsjenië zouden personen die terugkeren naar Tsjetsjenië vanuit het buitenland, meer bepaald Europa, geviséerd worden door de FSB (CGVS II.1 d.d.26/06/2013, p.5-6). Bovendien zou uw man, die in het verleden al problemen zou hebben gekend met de autoriteiten, nog steeds gezocht worden. (CGVS II.1, p.5-6). Verder zou uw broer opnieuw gerechtelijke stappen hebben ondernomen tegen het Ministerie van Defensie omwille van de dood van jullie familieleden bij een bombardement in maart 1996. Hierdoor zouden alle leden van uw familie in Tsjetsjenië vervolgd worden. (CGVS II.1, p.6) Ten slotte zouden uw dochters niet meer aanvaard worden in de Tsjetsjeense samenleving omdat ze in het Westen hebben gewoond (CGVS II.1, p.7), zullen ze een boerka moeten dragen (DVZ II, rubriek 15), en zou uw zoon problemen kennen omdat zijn intern paspoort niet tijdig vernieuwd werd (CGVS II.1, p.6).

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u en uw echtgenoot reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aangebracht had – uw man zou in september 2006 gearresteerd en mishandeld zijn door medewerkers van de ordediensten, die van hem verlangden dat hij met hen zou collaboreren, en in 2007 zou hij opgeroepen zijn om zich aan te melden bij het Parket van Achkhoy-Martan (N. A. (...) – CGVS I d.d.18/03/2010, p.16,20-21) - dient vooreerst te worden benadrukt dat jullie vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er werd geoordeeld dat jullie er niet in slaagden om dit asielfrelaas aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om, met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot die aangehaald werden in het kader van jullie vorige asielpprocedure, enkel en alleen de door jullie aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Inzake de vermeende problemen van uw echtgenoot, dient evenwel te worden besloten dat de nieuwe elementen die jullie aanbrengen geenszins van die aard zijn dat de geloofwaardigheid ervan hersteld wordt.

Zo leggen jullie een convocatie van de ROVD neer, waarin in uw man wordt opgeroepen voor verhoor op 9 april 2013. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van documenten afkomstig uit deze regio bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van de problemen van uw echtgenoot. Wat er ook van zij, uit de neergelegde convocatie blijkt geenszins waarom uw echtgenoot opgeroepen wordt, noch in welke hoedanigheid dit zou zijn. Bijgevolg kan deze convocatie geenszins de vermeende problemen van uw man (supra) op objectieve wijze steunen, zoals uw echtgenoot voorhield (N. A. (...) – CGVS II dd.26/6/2013, p.8-9).

Bovendien werden aangaande eerdere convocaties door de autoriteiten in Tsjetsjenië ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot. Zo verklaarde uw echtgenoot in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat hij enkele maanden na zijn terugkeer vanuit Polen naar Tsjetsjenië in februari 2007 een convocatie van de ROVD (i.e. politie) van Achkhoy-Martan ontving. Hierop zou hij niet ingegaan zijn. Daarna zou hij in de herfst van 2007 nog een tweede convocatie van dezelfde dienst gekregen hebben. Hierop zou hij wel ingegaan zijn. Daarbij zou hem voorgesteld zijn om met hen samen te werken. Indien hij zou weigeren, zou hij opgesloten worden. Uw echtgenoot benadrukte daarbij dat hij in 2007 enkel door de ROVD werd geconvoceerd. (Nashayev – CGVS II, p.10-11, 12) In het kader van zijn eerste asielaanvraag had uw man daarentegen slechts melding gemaakt van één enkele convocatie na zijn terugkeer naar Tsjetsjenië vanuit Polen. Deze convocatie zou van het Parket van Achkhoy-Martan geweest zijn en uw man zou hier niet op ingegaan zijn. Hij maakte geen melding van een gesprek bij de ROVD in de herfst van 2007 waarbij hem voorgesteld zou zijn om te collaboreren. Hij stelde enkel te vermoeden dat hij om deze reden naar het Parket werd opgeroepen. (N. A. (...) - CGVS I p.20-21, 22) Beide versies zijn bijgevolg inconsistent op verschillende punten: het aantal convocaties, de dienst die uw man opriep en de vraag of hij al dan niet inging op een convocatie. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande het aantal convocaties, bleef uw man erbij dat hij had verteld tijdens de eerste asielprocedure dat er twee convocaties waren. (N. A. (...) – CGVS II, p.17) Dit blijkt evenwel niet uit het gehoorverslag. Hij maakte er toen uitdrukkelijk het onderscheid tussen een mondelinge vraag om zich aan te melden bij het politiekantoor, en een convocatie(brief) van het Parket die aan hem overhandigd werd. (N. A. (...) – CGVS I, p.20) Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid bestaan. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende de dienst die uw man convoceerde, stelde hij dat hij "helemaal niet voorbereid" was voor het gehoor tijdens de eerste asielprocedure en dat hij "iets kon vergeten". Ook zou hij geen onderscheid tussen de diensten maken. (N. A. (...) – CGVS II, p.17) Ook deze verklaring kan niet aanvaard worden. Immers, het betreft hier kernelementen van jullie asielrelaas, waarvan verwacht kan worden dat uw man ze ook zonder voorbereiding accuraat zou kunnen weergeven. Bovendien zijn het Parket en de ROVD (politie) verschillende diensten met verschillende taken (gerechtelijke overheid vs politiedienst). Dat hij de benamingen door elkaar zou gebruiken is dan ook weinig aannemelijk te noemen, te meer daar hij eerder nooit had aangegeven dat hij moeite had met het uit elkaar houden van de verschillende diensten. Geconfronteerd met de inconsistentie over het al dan niet ingaan op de convocatie in de herfst 2007, bleef uw man erbij dat hij op de tweede convocatie wel inging. Nogmaals gewezen op het feit dat hij ten tijde van de eerste asielprocedure nergens aan had gegeven dat hij ingegaan zou zijn op een convocatie, stelde hij dat dit uitgesloten was. (N. A. (...) – CGVS II, p.17) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten, is evenwel onvoldoende om de inconsistentie op te heffen.

Voorts werd nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld inzake de aanhouding van uw man in 2006. Ten tijde van de eerste asielprocedure verklaarde uw man dat zijn ondervragers hem hadden gezegd dat een opgepakte rebel had bekend dat uw man de rebellen had geholpen tijdens de eerste oorlog. Gevraagd wie deze rebel was, stelde uw man dat men dat niet gezegd had. Uw man zou ook na zijn vrijlating evenmin geprobeerd hebben te achterhalen wie deze rebel zou zijn geweest. (N. A. (...) – CGVS I, p.17) In het kader van de huidige procedure verklaarde uw man dan weer dat zijn ondervragers hadden gezegd dat de rebel K. M. (...) was. (N. A. (...) – CGVS II, p.15) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw man dat hij dit vergeten kon zijn. (N. A. (...) – CGVS II, p.17-18) Dit overtuigt geenszins. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier om een kernelement van het relaas gaat, zodat aangenomen kan worden dat dit een diepe indruk nagelaten heeft en in het geheugen gegrift staat. Bovendien gaf uw man, bevraagd over zijn arrestatie in 2006, nergens te kennen dat hij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

De voormelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van de vermeende problemen van uw man, met name zijn aanhouding in 2006 en vervolgingsfeiten na zijn terugkeer in 2007. De geloofwaardigheid van deze vermeende problemen wordt dan ook verder ondermijnd.

Met betrekking tot de verklaringen die uw man aflegde en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat jullie in het kader van jullie vorige aanvraag hebt uiteengezet – uw man zou in april 2013 opgeroepen zijn door de ROVD in de hoedanigheid van beschuldigde (infra) omdat hij in het verleden drie dagen vastgehouden werd en men van hem eiste dat hij zou collaboreren, en de politie zou constant naar hem op zoek zijn bij familieleden (N. A. (...) – CGVS II, p.8-9, 16) -, moet worden beklemtoond dat jullie vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een ernstig gebrek aan aannemelijkheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van jullie huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde onaannemelijkheid.

Wat betreft de rechtszaak in Tsjetsjenië en de zaak die aanhangig zou zijn bij her Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna EHRM) aangaande het bombardement waarbij leden van uw familie zouden zijn omgekomen, en die opgevolgd worden door uw broer en zus L. (...), dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u omwille hiervan vervolging riskeert bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië. U verklaarde hierover dat alle K.(s) (...) problemen zouden kunnen krijgen. (CGVS II.1, p.8) U vreest dat de autoriteiten u bij een eventuele terugkeer kwalijk zouden nemen dat u hieraan meegewerkt hebt. (CGVS II.2 dd.25/7/2013, p.15, 16, 17)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen eenduidig bewijs hebt neergelegd aangaande de vermeende zaak bij het EHRM, de precieze inhoud van de klacht en/of de stand van zaken hieromtrent. U legt enkel e-mails neer van uw zus en een zekere V. B. B. (...), volgens de e-mails een medewerkster van het ministerie van Economie in Zwitserland. De meest recente e-mails bevatten geen informatie omtrent de stand van zaken; enkel de e-mail d.d.22/11/2006 stelt, zonder verdere informatie, dat de klacht in ontvangst genomen werd. Er kan evenwel verwacht worden dat u hiervan recente, officiële informatie en/of documenten kan neerleggen. Het ontbreken hiervan bemoeilijkt in ernstige mate de inschatting van (de actualiteit van) uw vermeende vrees voor vervolging.

Verder slaagt u er niet om uw verklaring als zouden alle leden van uw familie vervolgd worden omdat uw broer bezig is met het verzamelen van materiaal over de dood van uw familieleden en deze over te maken aan "een internationaal gerechtshof". (CGVS II.1, p.6, 7, 8) Volgens u willen de autoriteiten voorkomen dat hun "vuile zaken" naar boven komen. (CGVS II.2, p.15) Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw familieleden in Tsjetsjenië problemen kennen met de autoriteiten omwille van de gerechtelijke procedures. U verklaarde dat de familie gedurende enkele jaren (van 2008 tot 2011 of 2012) geen stappen ondernam omdat uw vader dit niet wilde. (CGVS II.2, p.10, 13) Gevraagd of er iemand van uw familie sinds de herneming problemen had gekend met de autoriteiten, antwoordde u negatief. (CGVS II.2, p.14) U bleek evenmin op de hoogte te zijn van aanwijzingen dat de autoriteiten uw familieleden zouden willen viseren omwille van de rechtszaken. (CGVS II.2, p.14) Ook uit uw antwoord op de vraag of uw familieleden in de jaren voorafgaand aan de onderbreking problemen hadden gekend, bleek geenszins dat dit het geval was geweest. U stelde dat een jurist uw zus had aangeraden om "er mee te stoppen" omdat men leden van de familie kon arresteren. U bleek evenwel niet op de hoogte te zijn van bedreigingen van de autoriteiten aan het adres van uw familie. (CGVS II.2, p.13) Gelet op het feit dat u tot september 2008 in Tsjetsjenië zou hebben gewoond, mag evenwel verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn indien dit werkelijk gebeurd zou zijn, te meer daar volgens u iedereen bij de zaak betrokken was (CGVS II.2, p.15). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat uw zus L. (...) die actiever dan u betrokken was bij de gerechtelijke procedures (CGVS II.1, p.7, 10, 12; CGVS II.2, p.10, 13) en in het buitenland werkt, nog jaarlijks terugkeert naar uw familie in Tsjetsjenië, ondanks dat het volgens u voor haar zeer riskant zou zijn. (CGVS II.2, p.17) De vraag rijst evenwel waarom zij dit nog zou doen indien het risico werkelijk groot zou zijn. Gelet op het voorgaande zijn er ruimschoots onvoldoende objectieve elementen om te besluiten dat bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Wat betreft de gerechtelijke procedure(s) in de Russische Federatie (Tsjetsjenië), kan op basis van de door u neergelegde documenten evenmin worden besloten dat er in uw hoofde sprake zou zijn van vervolging. Uit stukken 25-27 en 29-30 blijkt dat er op 29 maart 1996, kort na het bombardement, een strafzaak werd geopend, dewelke op 27 december 2005 werd geseponeerd door de militaire procureur van het garnizoen omdat er werd geoordeeld dat de piloten door een probleem met de navigatieapparatuur dat zij niet konden vaststellen, en door de slechte zichtbaarheid, niet met opzet het huis van uw familieleden hadden gebombardeerd. De militaire garnizoensrechtbank verklaarde, na een klacht van uw zus, op 21 januari 2008 dat deze seponering ongegrond was omdat de seponering voorbarig was en niet alles grondig onderzocht werd, en omdat er geen uitspraak was

gedaan over de compensatie. Het gerechtelijk college voor strafzaken van de militaire rechtbank voor de Noordelijke Kaukasus besliste op 6 maart 2008 dat het cassatieberoep dat ingesteld was door de militaire adjunct-procureur tegen deze beslissing niet ontvankelijk was. Dit is het laatste document dat handelt over de eventuele bestraffing van de betrokken piloten. In de bepaling van het Opperste Hof van Tsjetsjenië d.d.11/02/2013 (burgerlijke procedure voor de compensatie, stuk 33) wordt nog wel gerefereerd naar het niet-afgeronde onderzoek naar de schuld van de militairen. Uit deze documenten kan niet zonder meer besloten worden dat de Russische gerechtelijke autoriteiten telkens in jullie nadeel zouden hebben gehandeld. Het militair Parket heeft immers op meerdere momenten ongelijk gekregen van de militaire rechtbanken.

Andere door u neergelegde documenten betreffen een burgerlijke procedure in Tsjetsjenië aangaande de schadeloosstelling (stukken 27-28, 31-33). Hieruit blijkt dat de eis tot schadeloosstelling van de familie deels werd ingewilligd (er werd enkel compensatie toegekend voor het verlies van de familieleden, niet voor de materiële schade omwille van verjaring van de feiten) door een rechtbank in Achkhoy-Martan op 14 juni 2012. Naar aanleiding van het Cassatieberoep door het Ministerie van Defensie verlaagde het gerechtelijk college van het Opperste Hof van Tsjetsjenië op 6 september 2012 enkele bedragen die toegekend waren als compensatie. Het Hof van Cassatie liet deze beslissingen onveranderd. Naar aanleiding van een verzoek van het Ministerie van Defensie herstelde de rechtbank van Achkhoy-Martan op 13 juni 2013 de vervaltermijn voor cassatieberoep tegen de drie voorgaande beslissingen. Uit deze documenten dient opgemaakt te worden dat ook in de burgerlijke procedure de autoriteiten (de Ministeries van Defensie en Financiën) niet altijd in het gelijk werden gesteld, en er bovendien een rechtbank in Tsjetsjenië een schadevergoeding heeft toegekend aan uw familie, dewelke in grote mate gehandhaafd bleef in hoger beroep.

Bijgevolg blijkt uit de door u neergelegde documenten dat, hoewel zowel het strafdossier als de burgerlijke procedure nog niet zijn afgesloten, verschillende rechtbanken in uw land van herkomst doorheen de jaren in het voordeel van uw familie, en het nadeel van de autoriteiten hebben besloten. Het feit dat de personen die u als verantwoordelijken beschouwd tot op heden niet bestraft zouden zijn, en de Russische overheid zich juridisch verzet tegen de toekenning van de schadevergoeding, zijn op zich onvoldoende om te besluiten tot het bestaan in uw hoofde van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ten derde verklaarde u bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië te vrezen voor vervolging door de FSB omwille van jullie verblijf in Europa, en het feit dat jullie in het buitenland de autoriteiten in jullie land van herkomst in een slecht daglicht plaatsen. (CGVS II.1, p.6; CGVS II.2, p.15-16, 17)

Wat betreft deze vrees is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, bovendien van oordeel dat uw vermeende vrees niet gegrond is. Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor

hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico. Zoals in onderhavige beslissing uiteengezet wordt, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

U stelde verder dat het feit dat jullie ooit beroep hebben gedaan op Memorial een bijkomende reden zou zijn om jullie te vervolgen bij een eventuele terugkeer. (CGVS II.1, p.5) Ook in deze kan niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging. Uit de verklaringen van uw man blijkt dat jullie naar Memorial stapten om compensatie te bekomen voor de vernieling van jullie huis tijdens de oorlog. (N. A. (...) – CGVS II, p.6) Ter staving legden jullie een brief neer van Memorial d.d.20/02/2007. Hierin vraagt Memorial aan de OVD om te bevestigen of er een strafzaak opgestart werd naar aanleiding van het feit dat een derde persoon de compensatie voor jullie woning had ontvangen. Uw man verklaarde evenwel dat jullie omwille van deze zaak geen problemen met de autoriteiten hebben gekend. Hij ontkende verder dat de zaak omtrent de compensatie iets te maken had met zijn actuele vrees om terug te keren naar Tsjetsjenië, en kon verder niet verduidelijken hoe de voormelde brief van Memorial te maken had met zijn vrees. (N. A. (...) – CGVS II, p.6-7) Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat jullie naar Memorial stapten voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië - en dus voor jullie eerste asielaanvraag in België. Echter, in het kader van jullie vorige asielprocedure maakten u en uw man geen enkele melding van een vrees voor vervolging omwille van het feit dat jullie naar Memorial stapten voor hulp bij het bekomen van een compensatie. Indien het feit dat jullie naar Memorial gestapt waren werkelijk zou hebben bijgedragen tot een vrees voor vervolging bij terugkeer, kan evenwel verwacht worden dat u hiervan enige melding zou hebben gemaakt. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt dan ook verder de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees.

Daarnaast verklaarde u nog dat u vreesde voor uw zoon, die problemen zou krijgen omdat hij niet tijdig een nieuw intern paspoort had aangevraagd. Dit zou uw zoon vernomen hebben van een jongen in België. (CGVS II.1, p.6) Op basis van de verklaringen van uw zoon, kan er in deze echter niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. Gevraagd wat het probleem zou zijn met zijn paspoort, stelde uw zoon dat men in dit geval bij de paspoortdienst zou vragen waar hij was geweest en waarom hij niet op tijd een nieuw paspoort had aangevraagd. Als hij zou liegen, zou men denken dat hij de rebellen had vervoegd, waardoor hem geen andere keuze zou resten dan toe te geven dat hij in Europa was geweest. Daaruit zou men dan afleiden dat hij er "negatieve zaken" had verteld over het regime, waarvoor hij opgepakt en geslagen zou kunnen worden. (N. A'. (...) – CGVS, p.7, 12, 14) Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat de kern van het vermeende probleem ogenschijnlijk het verblijf en de eventuele asielaanvraag in Europa is. Hierop werd eerder in de beslissing al ingegaan. Bovendien zijn de verklaringen van uw zoon gebaseerd op hetgeen één vriend van hem verteld heeft. Diens broer zou zijn intern paspoort twee jaar te laat hebben laten verlengen, dergelijke verwijten hebben gekregen, en later opgepakt zijn. (N. A'. (...) – CGVS, p.13) Vooreerst dient gesteld te worden dat het wedervaren van één enkele persoon bezwaarlijk kan volstaan om te stellen dat het hier een regelmatig voorkomende praktijk betreft. Bovendien kan uit de verklaringen van uw zoon niet zonder meer besloten worden tot een verband tussen het laattijdig aanvragen van een paspoort en de aanhouding. Immers, uw zoon kon niet zeggen of er eventueel andere motieven meegespeeld hadden bij de vermeende arrestatie, en hij wist niet of de broer ooit gezocht was geweest door de autoriteiten in Tsjetsjenië. (N. A'. (...) – CGVS, p.13) Gelet op het voorgaande kan in deze niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of zwaarwegende gronden om aan te nemen dat uw zoon een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de door u verklaarde vrees voor uw dochters ten slotte – zij zouden door het feit dat ze in het Westen zijn geweest, bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië niet aanvaard worden door

de samenleving (CGVS II.1, p.7) en zouden er verplicht worden een boerka te dragen omdat er "shariawetten" werden ingevoerd (DVZ II, rubriek 15) – kan er evenmin een gegronde vrees voor vervolging een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. In de verklaringen van uw beide dochters zijn immers ruimschoots onvoldoende aanwijzingen hiervoor terug te vinden.

Uw dochter K. (...) haalde voor het Commissariaat-generaal geen culturele of religieuze factoren aan als asielmotief. Zij verwees enkel naar de problemen van uw man en de problemen die mensen die lang in Europa zijn geweest, vervolgd worden door de autoriteiten omdat zij ervan verdacht worden negatieve zaken te vertellen over het regime en het leven in Tsjetsjenië. (N. K. (...) – CGVS, p.3-4)

Ook uw dochter M'. (...) maakte in eerste instantie enkel melding van een vrees voor vervolging omwille van de vermeende problemen van uw man – zij stelde schrik te hebben om ook opgepakt te worden door de autoriteiten en sprak niet over andere asielmotieven. (N. M'. (...) – CGVS, p.4-5)

Pas toen zij geconfronteerd werd met haar verklaringen over een audio-opname, waarin gesproken zou worden over de positie van de vrouw in de samenleving, gaf zij aan dat ze voorstander was van een vrije keuze van kleding, iets wat in Tsjetsjenië niet mogelijk zou zijn. Gevraagd of zij zich aan de kledingvoorschriften zou houden, gaf ze niet aan dat zij dit niet zou doen. Bovendien sprak zij niet van boerka's toen haar gevraagd werd welke kleding ze zou moeten dragen. N. M'. (...) – CGVS, p.6) Maatschappelijke druk om zich te schikken naar bepaalde kledingvoorschriften, zonder dat er sprake is van een onweerstaanbare persoonlijke overtuiging om dit niet te doen, is echter onvoldoende om te spreken van vervolging of ernstige schade. Voorts stelde ze – verwijzend naar de audio-opname - dat ze bij terugkeer verplicht zou zijn om alles te doen wat er van haar wordt verwacht en zij ook zou worden uitgehuwelijkt. (N. M'. (...) – CGVS, p.6) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit haar verklaringen geenszins blijkt dat uithuwelijking voor haar gevolgen zou geven die kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Zoals eerder reeds aangehaald antwoordde zij op de vraag of ze nog iets anders zou vrezen, buiten problemen omwille van haar vader, uitdrukkelijk ontkennend. Indien zij werkelijk een gegronde vrees zou kennen hiervoor, mag verwacht worden dat zij dit spontaan zou vermelden op het moment dat er naar de redenen voor haar vrees voor een eventuele terugkeer gevraagd werd. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat uithuwelijking louter een hypothese is van harentwege. Gevraagd waarom zij dacht dat ze uitgehuwelijkt zou worden, verwees ze enkel naar de Tsjetsjeense cultuur. Voorts stelde ze enkel dat haar ouders "in staat zouden zijn" om haar te dwingen met een bepaalde persoon te trouwen maar dat zij in principe haar laten omgaan met wie zij wil. Er zijn bovendien geen concrete aanwijzingen dat zij uitgehuwelijkt zou worden. (N. M'. (...) – CGVS, p.7) .

In uw schriftelijke verklaring d.d.10/04/2013 (stuk 22) legt u uit wat de motieven voor uw vertrek uit Tsjetsjenië waren. Eén ervan was volgens u dat uw dochters elk moment ontvoerd konden worden voor een huwelijk. In het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u evenwel geen enkele melding van uw vrees voor bruidsschaking van uw (andere) dochters als asielmotief. U verwees enkel naar uw zoon die problemen had kunnen krijgen. (CGVS I, p.9, 11, 12, 13) Bovendien maakten uw dochters in het kader van de huidige asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal geen melding van een vrees om ontvoerd te worden met het oog op een huwelijk. Indien er werkelijk een actuele, gegronde vrees hiervoor zou hebben bestaan, mag verwacht worden dat jullie hiervan melding zouden hebben gemaakt. Daar dit niet is gebeurd, kan er niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van uw dochters.

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 25.01.2013, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd. De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De interne paspoorten van u, uw echtgenote en jullie kinderen, jullie huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter A. (...) bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensaktes van uw familieleden die omkwamen bij het bombardement op hun huis in 1996 staat uw verklaringen omtrent hun overlijden. Het bombardement en het feit dat uw familieleden hierbij omkwamen wordt door mij evenwel niet betwist. Het interview waarin uw broer over het bombardement vertelt (stuk 17) – en waaraan u een vertaling van de relevante delen hebt toegevoegd (zie ook CGVS II.2, p.3: aan elkaar geniete artikels met vertaling) - bevat geen informatie aangaande de juridische stappen die verder ondernomen werden door uw familie, noch over problemen die zij hierdoor zouden hebben ondervonden. De juiste omstandigheden van het bombardement vormen niet het

onderwerp van onderhavige beslissing. Wat betreft de brief van uw broer K. (...), waarin hij stelt dat hij ondervraagd werd over brieven die hij had geschreven en waarvan men dacht dat deze voor u bestemd waren, dient vooreerst opgemerkt te worden dat dergelijke verklaringen, op geen enkele wijze objectief ondersteund en afkomstig van een familielid, slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien zijn de verklaringen van uw broer uiterst vaag. Bijgevolg is deze brief geenszins afdoende om afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de schriftelijke verklaring van T. A. (...), die uw schoonvader zou hebben opgezocht, dient opgemerkt te worden dat de inhoud ervan gebaseerd is op de woorden van uw schoonvader. Bijgevolg heeft ook deze verklaring slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Dat de politie uw zoon zou zoeken omdat hij al bijna 21 jaar oud is, is een blote bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Bovendien blijkt er evenmin uit waarom uw zoon gezocht zou worden door de politie. Ook de stelling dat jongeren niet terugkomen van het leger (legerdienst) is een louter blote bewering. Ook deze verklaring is bijgevolg ruimschoots onvoldoende om afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststellingen. De schriftelijke verklaring van N. Z. (...) is eveneens gebaseerd op de woorden van familieleden, i.c. uw moeder en schoonzus. Hierdoor is de bewijswaarde ervan zeer beperkt. Bovendien is ook deze verklaring zeer vaag. Zo wordt er onder andere gesteld dat het nu zowel voor uw zoon als uw man gevaarlijk is. Er wordt echter niet gezegd waarom dit zo zou zijn. In zoverre de brief zou verwijzen naar de vermeende problemen van uw man (zoals deze hierboven werden beschreven) dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnd is. Een dergelijke bewering, op geen enkele manier objectief onderbouwd, is geenszins voldoende om de geloofwaardigheid te herstellen. Dit laatste geldt tevens voor de bewering dat het voor mensen die terugkeren naar Tsjetsjenië gevaarlijk zou zijn. Het bericht van Human Rights Watch d.d.07/06/2012, waarvan u enkel een (gedeeltelijke) vertaling (stuk 15) en een ogenschijnlijke samenvatting (stuk 16) neerlegt, handelt over het optreden van president Kadyrov tegen de Verenigde Mobiele Groep van organisaties ter verdediging van het recht in Tsjetsjenië naar aanleiding van een demonstratie van ouders van vermiste kinderen. Daarnaast wordt gesteld dat de leden van deze groep gerechtigheid willen bereiken voor de martelingen, verdwijningen en buitenrechtelijke executies. Nergens in het artikel wordt naar uw persoonlijke situatie, of deze van uw gezin en familie verwezen. De stelling dat deze handeling een waarschuwing is aan de inwoners van de republiek om niet in contact te komen met mensenrechtenactivisten, is algemeen van aard. Bovendien betreft het hier een interpretatie van een medewerker van een mensenrechtenorganisatie, zonder dat deze verduidelijkt wordt. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij (de gegrondheid van) zijn vrees echter in concreto aantoon, te meer daar de in het artikel vermelde demonstratie over een heel andere problematiek ging dan de reden waarom jullie naar Memorial zijn gestapt destijds. Om redenen die eerder in deze beslissing reeds uiteengezet werden, slaagt u hier niet in. Wat betreft het bericht van Human Rights Watch over de kledingvoorschriften d.d.10/03/2011, en de BBC-reportage over het ontvoeren van bruiden (waarvan u fragmenten hebt neergelegd, stuk 23) handelen louter over de algemene situatie in Tsjetsjenië, zonder dat hierin een concreet verband wordt gelegd met uw persoonlijke situatie. (CGVS II.2, p.5) Zij kunnen dan ook niet opwegen tegen de eerder gedane vaststellingen. Wat betreft de audio-boodschap van een zekere B. (...), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hier enkel een transcriptie (stuk 19) van neerlegt maar niet de originele boodschap. U bleek bovendien ook zelf niet te weten wie deze spreker was, noch van wanneer de opname zou dateren, noch in welke moskee de opname zou zijn gemaakt. (CGVS II.1, p.4-5) Gelet hierop is de bewijswaarde van dit stuk uiterst beperkt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het hier louter om de persoonlijke mening van de spreker gaat. Uw verklaring dat dergelijke zaken vaak gebeuren in een moskee (CGVS II.1, p.4), blijkt hier niet uit. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat het hier louter algemene gegevens betreft, zonder dat er een verband met uw persoonlijke situatie wordt aangetoond. (CGVS II.2, p.5) De brief van de burgemeester van Roeselare bevat geen gegevens betreffende de door jullie verklaarde problemen in Tsjetsjenië. Uw schriftelijke verklaring d.d.10/04/2013 werd eerder reeds aangehaald. Voor het overige bevat dit schrijven enkel een overzicht van de door u verklaarde problemen, alsook kritiek op de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag. U brengt hierin echter geen nieuwe elementen aan die de gedane vaststellingen in een ander licht plaatsen. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er iets aan jullie werd verstuurd vanuit Tsjetsjenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste en tweede verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorghouden door haar moeder. Navolgende motivering betreffende de

persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft uw vrees voor de verplichte legerdienst, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat ook in deze niet besloten kan worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze vrees louter hypothetisch is, en niet gestoeld is op voldoende concrete aanwijzingen dat u effectief verplicht zal zijn uw legerdienst te doen. U stelde dat jonge mannen sowieso worden opgeroepen indien ze geen student zijn, “zonder enige uitzondering”. (CGVS, p.9) Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er al jarenlang geen tot zeer weinig jonge mannen van Tsjetsjeense origine in Tsjetsjenië worden opgeroepen voor hun legerdienst. In het geval zij wel werden opgeroepen, vervulden zij hun legerdienst bovendien in Tsjetsjenië zelf. Gelet op het beeld dat door deze informatie geschetst wordt, kan er geenszins zonder meer van uit gegaan worden dat alle jongeren van dienstplichtige leeftijd ook effectief opgeroepen zullen worden. Geconfronteerd met deze informatie, stelde u hierover niets te hebben vernomen. U verwees enkel naar internetartikels over de mishandeling van rekruten, zonder dat u deze verder kon specificeren of neerleggen. (CGVS, p.11)

Gelet op de hierboven aangehaalde informatie, mag verwacht worden dat u concrete aanwijzingen kan verschaffen dat u uw legerdienst wel zou moeten doen. In casu is dit niet het geval. Vooreerst hebt u nooit een medische keuring ondergaan en verklaarde u niet te weten of u reeds werd opgeroepen. (CGVS, p.9) U verklaarde verder geen personen te kennen die in Tsjetsjenië wonen en hun legerdienst hebben gedaan na de tweede Tsjetsjeense oorlog. U haalde het voorbeeld aan van broers of neven van uw vrienden die hun legerdienst hadden gedaan, maar u kon niet zeggen of deze personen zelf in Tsjetsjenië woonden op het moment dat ze werden opgeroepen. (CGVS, p.10) Verder beaamde u zelf dat uw vrees louter gebaseerd is op algemene informatie over de legerdienst in Rusland en verhalen die uw vrienden vertelden in de periode dat u er nog woonde. (CGVS, p.11) Ten slotte stelde u dat u niet aan uw familieleden in Tsjetsjenië hebt gevraagd of er een oproepingsbrief voor het leger op uw naam was gekomen, noch aan leeftijdsgenoten in Tsjetsjenië hebt gevraagd of zij reeds opgeroepen waren. (CGVS, p.10) Een dergelijke passieve houding en desinteresse in de huidige, concrete stand van zaken valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Ter verklaring stelde u dat u er niet aan had gedacht omdat u steeds de hoop had gekoesterd om in België te kunnen blijven. (CGVS, p.12) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst dient vastgesteld te worden de eerste asielaanvraag van uw ouders reeds werd afgewezen in 2010. Voorts is uw eigen asielaanvraag een blijk is van een (vermeende) persoonlijke vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bijgevolg mag verwacht worden dat u voordien reeds geïnformeerd zou hebben naar een actuele stand van zaken omtrent een eventuele oproeping voor de legerdienst. Geconfronteerd met de vaststelling dat u reeds enkele jaren meerderjarig was - en bijgevolg reeds enkele jaren riskeerde om opgeroepen te worden - en gevraagd waarom u nog geen informatie had ingewonnen, stelde u enkel dat u er niet over had nagedacht. (CGVS, p.12) Dat u er niet aan zou hebben gedacht om actuele, concrete informatie te vragen aan personen in Tsjetsjenië, terwijl u dit had kunnen doen (CGVS, p.12), valt niet te rijmen met een gegronde vrees.

Het enige door u zelf neergelegde document, uw intern paspoort, bevat geen informatie die de bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Het bevat immers enkel gegevens betreffende uw identiteit, uw verblijfsregistratie en de afgifte van een internationaal paspoort. Geen van deze zaken wordt door mij betwist.”

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste en tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

De vijfde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste en tweede verzoekende partij, zijnde vijfde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar vijfde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van vijfde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volledigheidshalve kan hierbij nog opgemerkt worden dat uw verklaring als zouden personen die na en langdurig verblijf in Europa terugkeren er door de autoriteiten toe gedwongen worden om terroristen

te worden – de autoriteiten zouden willen dat deze mensen aanslagen plegen (CGVS, p.5, 6) – een ongefundeerde bewering van uwentwege is, die volledig in tegenspraak lijkt te zijn met de situatie in Tsjetsjenië en Rusland, waar de autoriteiten al jarenlang kampen tegen een rebellenbeweging en terroristische acties. Gevraagd of u zelf een voorbeeld kon geven van personen die dit overkomen was, verwees u naar een gezin dat vanuit België naar Tsjetsjenië teruggekeerd was, en verdwenen was. U kon evenwel niet zeggen wat er met het gezin gebeurd was. Bovendien kon u niet aangeven waarom dit een voorbeeld zou zijn van personen die door de autoriteiten gedwongen zouden zijn om terrorist te worden. U stelde dat het feit dat iemand verdwijnt na zijn terugkeer, betekent dat hij terrorist is geworden. (CGVS, p.5) Een dergelijke gevolgtrekking, zonder objectieve ondersteuning, is niet aannemelijk te noemen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u zelf stelde dat het louter een veronderstelling is dat zij “terroristen” zijn geworden. (CGVS, p.5-6) Bijgevolg maakt u uw beweringen geenszins aannemelijk.

Wat betreft uw verklaring dat u in Tsjetsjenië uw (Belgische) opleiding niet zou kunnen afmaken omwille van administratieve redenen (CGVS, p.4, 7) ten slotte, dient opgemerkt te worden dat dit geenszins voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, Kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roepen verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voeren verzoekende partijen in een vierde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het “fair play-beginsel” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel

geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve evenmin onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat eerste en tweede verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw (deels) steunen op het door hen voorgehouden asielrelaas bij hun eerste asielaanvraag, met name dat eerste verzoekende partij in september 2006 gearresteerd en mishandeld zou zijn door medewerkers van de ordediensten, die van haar verlangden dat zij met hen zou collaboreren, en in 2007 zou zijn opgeroepen zijn om zich aan te melden bij het Parket van Achkoy-Martan. De eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij, d.d. 28 juli 2009, en van tweede verzoekende partij, d.d. 3 maart 2009, werd door verwerende partij bij beslissingen van 21 april 2010 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij de arresten nrs. 52 686 en 52 687 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 december 2010, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van eerste en tweede verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Eerste en tweede verzoekende partij kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere

wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van eerste en tweede verzoekende partij voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook het feit dat zij een completer verhaal zouden hebben verteld *“lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken”* betekent volgens verzoekende partijen niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen duiden er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.7.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partijen aanbrengen niet van aard zijn de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van eerste en tweede verzoekende partij voorgehouden bij hun eerste asielaanvraag te herstellen, dat er bovendien bijkomende inconsistenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij die de ongeloofwaardigheid van diens problemen bevestigen, dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij vervolging riskeren bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van de rechtszaak in Tsjetsjenië en de zaak die aanhangig zou zijn bij het EHRM aangaande het bombardement waarbij familieleden zouden zijn omgekomen – zij leggen geen recente, officiële informatie en/of documenten neer aangaande de vermeende zaak bij het EHRM, nergens uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat haar familieleden in Tsjetsjenië problemen kennen met de autoriteiten omwille van de gerechtelijke procedures, tweede verzoekende partij is evenmin op de hoogte van aanwijzingen dat de autoriteiten haar familieleden zouden willen viseren omwille van de rechtszaken, de zus van tweede verzoekende partij keert nog jaarlijks terug naar hun familie in Tsjetsjenië, uit de door hen neergelegde documenten kan niet zonder meer besloten worden dat de Russische gerechtelijke autoriteiten telkens in hun nadeel zouden hebben gehandeld daar het militair Parket op meerdere momenten ongelijk gekregen heeft van de militaire rechtbanken en uit de documenten blijkt tevens dat ook in de burgerlijke procedure de autoriteiten niet altijd in het gelijk werden gesteld en dat een rechtbank in Tsjetsjenië bovendien een schadevergoeding heeft toegekend aan hun familie, dewelke in grote mate gehandhaafd bleef in hoger beroep – dat het feit dat de personen die zij als verantwoordelijken beschouwen tot op heden niet bestraft zouden zijn, en de Russische overheid zich juridisch verzet tegen de toekenning van de schadevergoeding op zich onvoldoende zijn om te besluiten tot het bestaan in hoofde van verzoekende partijen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vervolgd zouden worden door de FSB omwille van hun verblijf in Europa en het feit dat zij in het buitenland de autoriteiten in hun land van herkomst in een slecht daglicht plaatsen, dat zij evenmin aannemelijk maken vervolging te riskeren omwille van het feit dat zij ooit beroep hebben gedaan op Memorial, gezien eerste verzoekende partij verklaart dat zij omwille van deze zaak geen problemen met de autoriteiten hebben gekend en ontkende dat de zaak omtrent de compensatie iets te maken had met haar actuele vrees om terug te keren naar Tsjetsjenië en gezien eerste en tweede verzoekende partij daarenboven in het kader van hun eerste asielaanvraag geen enkele melding hebben gemaakt van een vrees voor vervolging omwille van dit gegeven, dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat in hoofde van derde verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van het feit dat zij niet tijdig een nieuw intern paspoort had aangevraagd en, ten slotte, dat verzoekende partijen er niet in slagen hun bewering dat in hoofde van vierde en vijfde verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van culturele en/of religieuze factoren hard te maken. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die werden afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden. Waar verzoekende partijen nog opmerken dat het feit dat zij een completer verhaal zouden hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat er *in casu* geen sprake is van enige tegenstrijdigheden tussen verklaringen die werden afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en verklaringen die werden afgelegd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal anderzijds, zodat voormelde opmerking als niet dienstig kan worden beschouwd.

2.2.8.1. Verzoekende partijen betogen dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om haar aanvraag zomaar op basis van eigen inzichten te weigeren.

Het is volgens verzoekende partijen ook totaal niet correct dat verwerende partij, wanneer een asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn, dit terwijl deze zaken gemakkelijk controleerbaar zijn. Door geen controle door te voeren, is er sprake van onbehoorlijk bestuur, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen wensen hierna nog aan te kaarten dat er bij verwerende partij, zeker voor wat betreft personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, een vast systeem bestaat om te stellen dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen, doch dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de betrokkene. Verzoekende partijen wensen met de meeste klem tegen dergelijke werkwijze te protesteren.

Tot slot voeren verzoekende partijen nog aan dat de argumentatie van verwerende partij geenszins overtuigend is aangezien er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt.

2.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie waarbij tal van eigen beweringen worden geuit die berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.21. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partijen preciseren overigens niet om welke gegevens het zou gaan en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Aangaande de kritiek dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar bepaalde personen, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat die alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten naar “derden” of “andere informatie”, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook hier niet verduidelijken om wie of wat het dan precies zou gaan, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

Inzake de opmerking dat verzoekende partijen met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wensen te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden

beslissingen blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partijen aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

Waar verzoekende partijen ten slotte nog opwerpen dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat die coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat die de feiten die de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Zoals reeds gesteld, is dit *in casu* niet het geval. Verder stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat verzoekende partijen hun relaas op een uitgebreide manier uit de doeken hebben kunnen doen (administratief dossier N. A. en N. L., stukken 4, 8a en 8b; administratief dossier N. A', stuk 3; administratief dossier N. M', stuk 4; administratief dossier N. K., stuk 4). Uit niets blijkt dat zij hiertoe gehinderd waren omwille van hun psychische toestand. Evenmin brengen verzoekende partijen enig medisch attest bij waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.9.1. Verzoekende partijen blijven bij hun asielrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en zij wijzen erop dat hen niet ten kwade kan worden geduid dat zij zichzelf in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar hebben gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen. Verzoekende partijen stellen verder dat het feit dat zij niet van alles op de hoogte zijn niet tegen hen kan worden gebruikt, temeer zij allen hier telkens een plausibele uitleg voor hebben gegeven. Dat deze uitleg niet wordt aanvaard is een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing, vinden verzoekende partijen.

2.2.9.2. De Raad meent dat uit de bestreden beslissingen niet kan worden afgeleid dat van verzoekende partijen werd verwacht dat zij zichzelf "in de geschetste omstandigheden" nog langer in gevaar zouden hebben gebracht om nog meer informatie te bekomen. In de bestreden beslissingen wordt wel opgemerkt dat verzoekende partijen geen recente, officiële informatie en/of documenten neerleggen aangaande de vermeende zaak bij het EHRM. Gezien verzoekende partijen er wel in slagen diverse andere documenten neer te leggen, waaronder documenten opgestuurd door de broer van tweede verzoekende partij vanuit Tsjetsjenië (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 4, gehoorverslag CGVS N. L. d.d. 25/07/2013, p. 4; administratief dossier N. A', stuk 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13), kan van hen verwacht worden dat zij meer recente bewijsstukken inzake deze zaak zouden kunnen voorleggen.

Voorts wordt van verzoekende partijen geenszins verwacht dat zij van "alles" op de hoogte zouden zijn, doch wel van een aantal essentiële elementen van hun asielrelaas. *In casu* bleek tweede verzoekende partij niet op de hoogte van eventuele problemen die haar familie zou kennen sinds de herneming van de gerechtelijke stappen of van aanwijzingen dat de autoriteiten haar familieleden zouden willen viseren omwille van de rechtszaken. Ook voor wat betreft de jaren voorafgaand aan de onderbreking van de gerechtelijke procedures blijkt tweede verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van enige problemen van haar familieleden met de autoriteiten of van enige bedreigingen van de autoriteiten aan het adres van haar familie. Gezien zij evenwel tot september 2008 in Tsjetsjenië heeft gewoond, mag nochtans worden verwacht dat zij hiervan op de hoogte zou zijn indien dit werkelijk gebeurd zou zijn, te meer daar volgens haar iedereen bij de zaak betrokken was. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wordt voor deze vaststelling geen plausibele verklaring aangereikt. De Raad is van oordeel dat voormelde bevinding wel degelijk leidt tot de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.10.1. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd in het nadeel van hen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Zij menen dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten. Het is volgens verzoekende partijen in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermelden verzoekende partijen nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.10.2. Waar verzoekende partijen argumenteren dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissingen die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.8.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partijen dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de aan hen gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissingen. Uit de bestreden beslissingen blijkt overigens niet dat van verzoekende partijen wordt vereist dat zij alles zouden weten.

2.2.11.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangebrachte nieuwe elementen inzake de vermeende problemen van eerste verzoekende partij geenszins van aard zijn dat de geloofwaardigheid ervan hersteld wordt en dat bijkomende vastgestelde tegenstrijdigheden, rakend aan de kern van deze problemen, bovendien de geloofwaardigheid van deze problemen verder bevestigen, betogen verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende.

Betreffende de door hen bijgebrachte convocatie van de ROVD, waarin eerste verzoekende partij wordt opgeroepen voor verhoor op 9 april 2013, onderstrepen verzoekende partijen dat dit wel degelijk een waarheidsgetrouwe en echte convocatie betreft. Het is inderdaad zo dat er corruptie is in hun land van herkomst, maar volgens verzoekende partijen volstaat dit niet om alle stukken die wel waarheidsgetrouw en niet vals zijn zomaar af te wijzen. Het louter gegeven dat de convocatie misschien niet voldoet aan bepaalde theoretische modellen waarmee verwerende partij werkt, betekent niet dat desbetreffende convocatie vals is. Verzoekende partijen menen dat de informatie die door verwerende partij daaromtrent wordt aangewend herbekeken moet worden, daar op basis van deze informatie echte convocaties ten onrechte worden afgedaan als zijnde ongeloofwaardig. Ten slotte merken verzoekende partijen nog op dat de politie zo weinig mogelijk informatie op de convocaties plaatst, en zelfs valse informatie, om zo de betrokkene naar het politiekantoor te lokken.

In verband met de vaststelling van verwerende partij dat aangaande eerdere convocaties door de autoriteiten in Tsjetsjenië ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat verwerende partij niet objectief is in de beoordeling van de waarde van het hele gehoor, daar zij zich focust op bepaalde delen en deze een hogere waarde toekent dan andere delen van hun asielrelaas. Voorts opperen verzoekende partijen dat eerste en tweede verzoekende partij ten zeerste getraumatiseerd waren door wat er is gebeurd en benadrukken zij dat, ondanks dat eerste verzoekende partij zich tijdens haar eerste gehoor inderdaad misschien niet alles herinnerde, zij alles wat zij zich wel herinnerden hebben gezegd. De vaststelling dat eerste verzoekende partij alle politiediensten in het eerste gehoor bestempeld had als politie, en geen onderscheid had gemaakt tussen de politiediensten, betekent nog niet onmiddellijk dat heel haar asielrelaas ongeloofwaardig is, des te meer daar zij voor het overige heel gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en bovendien ook een plausibele uitleg heeft gegeven.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de aanhouding van eerste verzoekende partij in 2006, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag de naam van de rebel was vergeten en zich deze naam bij haar gehoor in het kader van haar tweede asielaanvraag herinnerde. De eenzijdige bewering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij deze naam had moeten weten omdat deze in haar geheugen zou moeten gegrift zijn, wordt niet bewezen en bovendien weerlegd door het feit dat *in casu* eerste verzoekende partij werkelijk de gebeurtenissen heeft ondergaan en desalniettemin de naam van de rebel niet wist tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag. Deze laatste vaststelling toont aan dat de bewering van verwerende partij geen hout snijdt.

2.2.11.2.1. In verband met de door verzoekende partijen aangebrachte convocatie, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht stelt dat dit document niet van aard is de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van eerste en tweede verzoekende partij voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen. Gezien de hoge graad van corruptie in de Noordelijke Kaukasus is de bewijswaarde van documenten afkomstig uit deze regio immers bijzonder relatief en zijn deze documenten op zich dan ook niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekende partijen tonen met geen andersluidende informatie aan dat de informatie die zich in het administratief dossier bevindt niet correct zou zijn.

Daarenboven blijkt uit de door hen aangebrachte convocaties geenszins waarom eerste verzoekende partij opgeroepen wordt, noch in welke hoedanigheid dit zou zijn. Derhalve vormt deze convocaties geen objectief bewijs van de voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij. De bewering van verzoekende partijen dat de politie zo weinig mogelijk/valse informatie zou plaatsen teneinde de betrokkene naar het politiekantoor te lokken, daargelaten dit een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt ondersteund, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

2.2.11.2.2. Inzake het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij zich focust op bepaalde delen en deze een hogere waarde toekent dan andere delen van hun asielrelaas, bemerkt de Raad dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing.

Daar waar verzoekende partijen wederom aanhalen dat zij getraumatiseerd waren door wat er was gebeurd teneinde de verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden te verklaren, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.2.8..

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende de dienst die haar convoceerde, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat desbetreffende vaststelling wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, louter tegenspreken en op geen enkele manier *in concreto* weerleggen. Desbetreffende vaststelling blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.11.2.3. Verder stelt de Raad vast dat de verklaringen van eerste verzoekende partij in verband met haar aanhouding in 2006 flagrant tegenstrijdig zijn. Tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielprocedure geeft eerste verzoekende partij aan dat haar ondervragers haar hadden gezegd dat een opgepakte rebel had bekend dat zij de rebellen had geholpen tijdens de eerste oorlog. Wanneer haar wordt gevraagd wie deze rebel was, verklaart zij het volgende:

“- wie was die rebel?”

Dat hebben ze niet gezegd en ik mocht het hen niet eens vragen. (...)

- heeft u achteraf proberen achterhalen wie die man was die u had verklikt?

Nee, ik durfde niets meer na dit incident, ik was bang van alles; ik was erg in elkaar geslagen.” (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 19, gehoorverslag CGVS N. A. d.d. 18/03/2010, p. 17; administratief dossier N. A', stuk 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13). Deze verklaringen zijn totaal afwijkend van de door haar gegeven verklaringen in het kader van haar tweede asielaanvraag, alwaar zij het volgende aangeeft:

“Misschien geen concrete info, maar hebben ze in algemene zin gezegd van waar ze die info hadden t g u?”

Natuurlijk zeggen ze zoiets niet. Maar aan mij zeiden ze dat ze in bezit kwamen v die info via een bojevik. Ik kende die persoon zelfs, hij stierf in de 2^e oorlog M. K. (...).

Uw ondervragers hebben die naam vermeld tegen u?

Zij zeiden me gewoon zo “wij zullen je een lesje leren. We kregen informatie ve bojevik. Zo zeiden ze mij.” En daarna zeiden ze “vertel maar alles”

Ja of nee, hebben die mannen de naam v K. M. (...) genoemd?

Ze zeiden M. H. (...), ja.

(...)

Hoe kende u M. (...)?

Onze dorpen Katyr-yurt en Valerik liggen naast elkaar en wij gaan natuurlijk op bezoek bij elkaar; wij gaan soms een film zien of zo. Wij communiceren met elkaar. (...) maw wij kennen elkaar al lang” (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 8b, gehoorverslag CGVS N. A. d.d. 26/06/2013, p. 15; administratief dossier N. A', stuk 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13). De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat van eerste verzoekende partij verwacht mag worden dat zij over dit kernelement van haar asielrelaas, met name de naam van de rebel die haar verklikt zou hebben bij de autoriteiten, eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen daar aangenomen kan worden dat dit een diepe indruk nagelaten heeft – temeer daar eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor in het kader van haar tweede asielaanvraag aangeeft dat het gaat om een persoon die zij reeds lang kende – en in haar geheugen gegrift staat. Dat zij zich dergelijk element niet zou herinneren, is dan ook allesbehalve plausibel. Bovendien blijkt uit de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag geenszins dat ze de naam “vergeten” zou zijn, daar zij uitdrukkelijk stelt dat ze de naam van de rebel niet hadden gezegd en zij het evenmin durfde vragen. In hun verweer desbetreffend beperken verzoekende partijen zich voorts tot het benadrukken dat eerste verzoekende partij de gebeurtenissen wel degelijk heeft ondergaan, hetgeen

neerkomt op het louter herhalen van hun asielrelaas, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.12.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij omwille van de rechtszaak in Tsjetsjenië en de zaak die aanhangig zou zijn bij het EHRM aangaande het bombardement waarbij leden van hun familie zouden zijn omgekomen, en die opgevolgd worden door de broer en de zus van tweede verzoekende partij, vervolging riskeren bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië, maken verzoekende partijen volgende opmerkingen in hun verzoekschrift.

In verband met de rechtszaak die aanhangig is bij het EHRM, opperen verzoekende partijen dat het verwerende partij steeds vrij stond om één en ander te controleren bij het EHRM, maar dat zij dit evenwel nagelaten heeft. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de procedure tot op heden hangende is en dat dit werd bevestigd door de stukken die zij hebben aangebracht.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partijen er niet in slagen om de verklaring dat alle leden van hun familie vervolgd zouden worden omdat de broer van tweede verzoekende partij bezig is met het verzamelen van materiaal over de dood van hun familieleden en met het overmaken van dit materiaal aan “een internationaal gerechtshof” aannemelijk te maken, voeren verzoekende partijen aan dat het reeds sedert vele jaren is dat de autoriteiten de familie van verzoekende partijen zoeken. Dat hiervan geen bewijzen bestaan, is wellicht correct, doch kan er van verzoekende partijen niet verlangd worden dat zij de proef op de som gaan nemen en zich laten arresteren om hun gelijk aan te tonen. Het volstaat dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen *in casu* voldoende blijkt uit de feitelijkeheden zoals deze werden geschetst door verzoekende partijen. Wat betreft het gegeven dat de zus van tweede verzoekende partij nog jaarlijks terugkeert naar de familie in Tsjetsjenië, betogen verzoekende partijen dat het feit dat de zus nog op familiebezoek gaat geenszins bewijst dat er voor haar geen gevaar zou zijn en dat de sterke familiale banden de reden vormt voor deze bezoeken. Verzoekende partijen onderstrepen dat de zus van tweede verzoekende partij juist niet in Tsjetsjenië woont omwille van de door haar ondervonden problemen.

Wat betreft de gerechtelijke procedure(s) in de Russische Federatie (Tsjetsjenië), geven verzoekende partijen aan dat zij verschillende procedures hebben gevoerd tot recuperatie van de door hen geleden schade en tot veroordeling van de verantwoordelijke personen, maar dat tot op heden echter niemand verantwoordelijk is gesteld voor het bombardement van hun huis. De schade en de vergoedingen worden tot op heden nog door de Russische autoriteiten betwist, waardoor er voor verzoekende partijen geen compensatie komt voor de door hen geleden schade.

2.2.12.2. Waar verzoekende partijen stellen dat verwerende partij nagelaten heeft om één en ander te controleren bij het EHRM, gaan zij eraan voorbij dat het niet de taak is van de asielinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekende partijen dienen immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming, doch blijven hier in gebreke. De opmerking van verzoekende partijen dat de procedure tot op heden hangende is en dat dit werd bevestigd door de stukken die zij hebben aangebracht, gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen dat zij geen eenduidig bewijs hebben neergelegd aangaande de vermeende zaak bij het EHRM, de precieze inhoud van de klacht en/of de stand van zaken hieromtrent en dat de meest recente e-mails geen informatie bevatten omtrent de stand van zaken, hetgeen de inschatting van (de actualiteit van) hun vermeende vrees voor vervolging in ernstige mate bemoeilijkt. Desbetreffende motivering wordt door verzoekende partijen op geen enkele manier *in concreto* weerlegd.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich betreffende de voorgehouden vervolging van hun familieleden omwille van het feit dat de broer van tweede verzoekende partij bezig is met het verzamelen van materiaal over de dood van hun familieleden en met het overmaken van dit materiaal aan “een internationaal gerechtshof” beperken tot het herhalen dat de autoriteiten reeds sedert vele jaren de familie van verzoekende partijen zoeken en het benadrukken van hun vrees voor vervolging. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke

blijven. Verder dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen eveneens in gebreke blijven.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partijen dat hun familieleden vervolgd worden omwille van de activiteiten van de broer van tweede verzoekende partij verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat enerzijds uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat haar zus actiever dan haar betrokken was bij de gerechtelijke procedures, maar anderzijds eveneens blijkt dat haar zus niettemin nog jaarlijks terugkeert naar hun familie in Tsjetsjenië. Tweede verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 juli 2013 desbetreffend zelf aan dat deze terugkeer zeer riskant is voor haar zus (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 4, gehoorverslag CGVS N. L. d.d. 25/07/2013, p. 17; administratief dossier N. A'., stuk 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13) en ook in hun verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat deze onderneming levensgevaarlijk is. Dat de zus van tweede verzoekende partij louter omwille van de sterke familiebanden dermate groot risico zou nemen, en haar leven zou riskeren, is allesbehalve overtuigend. De jaarlijkse terugkeer van haar zus naar Tsjetsjenië doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat haar familie gevisceerd en vervolgd zou worden door de autoriteiten omwille van de rechtszaken.

Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat tot op heden niemand verantwoordelijk is gesteld voor het bombardement van hun huis en dat zij nog geen compensatie hebben gekregen voor de door hen geleden schade gezien dit tot op heden door de Russische autoriteiten wordt betwist, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de door verzoekende partijen neergelegde documenten blijkt dat, hoewel zowel het strafdossier als de burgerlijke procedure nog niet zijn afgesloten, verschillende rechtbanken in hun land van herkomst doorheen de jaren in het voordeel van hun familie, en het nadeel van de autoriteiten hebben besloten en de motivering dat het feit dat de personen die zij als verantwoordelijken beschouwen tot op heden niet bestraft zouden zijn, en de Russische overheid zich juridisch verzet tegen de toekenning van de schadevergoeding, op zich onvoldoende zijn om te besluiten tot het bestaan in hun hoofde van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere herhaling dat tot op heden niemand verantwoordelijk is gesteld en dat zij nog geen compensatie hebben gekregen voor de door hen geleden schade volstaat niet om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.13.1. Verder betogen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat het een algemeen bekend fenomeen is dat de Russische autoriteiten zich focussen op personen die gedurende langere tijd afwezig zijn geweest, omdat deze personen ervan verdacht worden zich bij de rebellen te hebben aangesloten of hen te hebben geholpen. Dit ernstig risico wordt door verwerende partij trouwens niet ontkent in de bestreden beslissingen, doch maakt verwerende partij zich er makkelijk van af door te stellen dat er wel ernstige problemen zijn, maar dat dit niet van toepassing is op verzoekende partijen. Uit de door verwerende partij gehanteerde informatie blijkt dat er ernstige problemen zijn, echter minimaliseert verwerende partij deze problemen en sluit zij verzoekende partijen uit van de risicogroep die nochtans volgens haar eigen beslissing bestaat uit "Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren". Enerzijds stellen dat deze personen een risicogroep vormen, maar anderzijds stellen dat de terugkeer naar Tsjetsjenië van verzoekende partijen, die tot voormelde groep behoren, geen risico vormt, valt geenszins met elkaar te verzoenen.

2.2.13.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze uiteenzet waarom zij de vrees van verzoekende partijen voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven ongegrond acht. Verwerende partij stelt vast dat enkele bronnen weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar dat evenwel verschillende andere betrouwbare en gerenommeerde bronnen geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren *op zich* een risicogroep zouden vormen. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer. Evenwel bleek dat deze personen werden gevisceerd of een kans liepen om gevisceerd te worden los van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was niet de terugkeer naar Tsjetsjenië *op zich* of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep. Verwerende partij concludeert op basis van deze informatie dat men niet kan besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een

uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

2.2.14.1. Verzoekende partijen merken voorts op dat zij het gegeven dat zij ooit beroep hebben gedaan op Memorial aangehaald hebben omdat het duidelijk is dat de veelheid aan feitelijkheden samen hun vrees voor vervolging reëel maken. Het gaat niet op om de verschillende problemen één voor één uit te vergroten en te zeggen dat er geen vrees voor vervolging bestaat voor dit ene probleem, zonder echter de gecumuleerde problemen in aanmerking te nemen.

2.2.14.2. Bovenstaand verweer kan evenwel niet door de Raad worden aangenomen daar uit onderhavige arresten duidelijk blijkt dat verzoekende partijen geen enkele concrete aanwijzing naar voren brengen dat zij bij hun eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vervolgd zouden worden door de autoriteiten. Vooreerst kan aan de vermeende problemen van eerste verzoekende partij, met name haar aanhouding in 2006 en vervolgingsfeiten na haar terugkeer in 2007, geen enkel geloof worden gehecht. Verder maken zij niet aannemelijk dat zij omwille van de rechtsprocedures aangaande het bombardement waarbij familieleden zouden zijn omgekomen vervolging riskeren bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië, onder andere omdat tweede verzoekende partij niet op de hoogte is van enige concrete problemen van haar familie in Tsjetsjenië met de autoriteiten of van enige bedreiging aan het adres van haar familie aldaar. Tevens kan uit de documenten betreffende de gerechtelijke procedures in Tsjetsjenië niet zonder meer besloten worden dat de Russische gerechtelijke autoriteiten telkens in hun nadeel zouden hebben gehandeld. Daarnaast waren de verklaringen van derde verzoekende partij omtrent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van het gegeven dat zij niet tijdig een nieuw intern paspoort had aangevraagd, allesbehalve overtuigend. Ten slotte maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat in hoofde van vierde en vijfde verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van culturele en/of religieuze factoren, gezien in de verklaringen van vierde en vijfde verzoekende partij hiervoor onvoldoende aanwijzingen terug te vinden zijn. De Raad ziet niet in hoe uit deze *“veelheid aan feitelijkheden”* wel een gegronde vrees voor vervolging zou blijken.

2.2.15.1. Waar verwerende partij meent dat er in hoofde van derde verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omwille van het feit dat zij niet tijdig een nieuw intern paspoort heeft aangevraagd, opperen verzoekende partijen dat dit samen met hun lange afwezigheid in Tsjetsjenië zal leiden tot ernstige problemen ingeval van terugkeer.

2.2.15.2. De bewering dat het gegeven dat derde verzoekende partij niet tijdig een nieuw intern paspoort heeft aangevraagd, samen met de lange afwezigheid van verzoekende partijen, zal leiden tot ernstige problemen ingeval van terugkeer betreft een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.16.1. Betreffende de door tweede verzoekende partij verklaarde vrees voor haar dochters, die volgens haar door het feit dat ze in het Westen zijn geweest bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië niet aanvaard worden door de samenleving en er verplicht zouden worden een boerka te dragen omdat er ‘shariawetten’ werden ingevoerd, onderstrepen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat het in Tsjetsjenië voor vrouwen totaal onmogelijk is om maar enige vrijheid te hebben omwille van de sharia. De dochters van tweede verzoekende partij zullen bij hun terugkeer onmiddellijk worden geviséerd en monddood worden gemaakt. Verder wijzen zij opnieuw op het risico van bruidsschaking. Ten slotte merken verzoekende partijen nog op dat het geenszins verwonderlijk is dat vierde en vijfde verzoekende partij dit destijds niet hebben aangehaald, daar zij toen nog minderjarig waren.

2.2.16.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de opmerking van verzoekende partijen dat het geenszins verwonderlijk is dat vierde en vijfde verzoekende partij destijds geen melding hebben gemaakt van het risico van bruidsschaking, daar zij toen nog minderjarig waren, blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat vierde en vijfde verzoekende partij in het kader van de huidige asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal – wanneer zij derhalve reeds meerderjarig waren – geen enkele melding maakte van een vrees om ontvoerd te worden met het oog op een huwelijk.

Wat betreft het overige betoog van verzoekende partijen, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen in gebreke blijven.

2.2.17.1. Omtrent de motivering van verwerende partij aangaande de door verzoekende partijen aangebrachte documenten, stellen verzoekende partijen dat zij tal van stukken hebben voorgelegd ter staving van hun asielrelaas, dewelke evenwel geheel eenzijdig en overdreven streng beoordeeld werden door verwerende partij. Zo doet de motivering dat de berichten van Human Rights Watch, een internationaal georganiseerde en erkende organisatie, *“een interpretatie zouden van een medewerker van een mensenrechtenorganisatie”* de wenkbrauwen fronsen.

2.2.17.2. De Raad merkt vooreerst op dat het louter stellen dat de door verzoekende partijen aangebrachte stukken *“geheel eenzijdig en overdreven streng”* beoordeeld werden door verwerende partij, geenszins volstaat teneinde de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij waarom de door hen aangebrachte documenten niet vermogen om de eerder gedane vaststellingen in de bestreden beslissingen te wijzigen, te weerleggen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot de opmerking dat de motivering dat de berichten van Human Rights Watch, een internationaal georganiseerde en erkende organisatie, *“een interpretatie zouden van een medewerker van een mensenrechtenorganisatie”* de wenkbrauwen doet fronsen. De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissingen opgemerkt wordt dat deze interpretatie van de medewerker van een mensenrechtenorganisatie niet verder verduidelijkt wordt, waardoor niet kan worden nagegaan op basis van welke gegevens deze medewerker meent dat het optreden van president Kadyrov tegen de Verenigde Mobiele Groep van organisatie ter verdediging van het recht in Tsjetsjenië naar aanleiding van een demonstratie van ouders van vermiste kinderen een waarschuwing is aan de inwoners van de republiek om niet in contact te komen met mensenrechtenactivisten. Daarenboven wordt omtrent de berichten van Human Rights Watch tevens opgemerkt dat nergens in de berichten naar de persoonlijke situatie van verzoekende partijen, of deze van hun familie, wordt verwezen, waardoor deze niet van aard zijn de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Voor wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissingen betreffende de door hen neergelegde documenten ondernemen verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.18. Inzake het door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde *“aanvullend bewijsstuk inzake onmogelijkheid tot terugkeer wegens aanzienlijke problemen in thuisland (document vertaald door R. U. (...))”* (bijlage 3), stelt de Raad vast dat dit document, dat een (gedeeltelijke) vertaling vanuit het Russisch naar het Nederlands betreft van de beslissing d.d. 6 maart 2008 van het gerechtelijk college voor strafzaken van de militaire rechtbank voor de Noordelijke Kaukasus, zich reeds in het administratief dossier bevindt (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 17, deel 14; administratief dossier N. A', stuk 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13). Desbetreffend document, dat reeds op het Commissariaat-generaal werd neergelegd door verzoekende partijen ter staving van hun asielrelaas, werd reeds *in extenso* besproken door verwerende partij. Het opnieuw neerleggen van exact hetzelfde stuk is echter niet van aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.20. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, hetgeen verwerende partij ook stelt in haar beslissingen. Zij verwijzen in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Het is volgens hen zo dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het volgens hen duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. Zij merken op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat hun leven er ten eerste in gevaar is. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofd van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië/Ingoesjetië, dat het duidelijk is dat verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Verzoekende partijen besluiten nog het volgende: *“Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekers van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoekers de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partijen besluiten dat zij hebben aangetoond dat de huidige situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met onder meer ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico *“op bedreiging”* lopen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stellen dat de situatie er steeds minder veilig is, verwijzen verder naar niet nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – en geven te kennen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 (administratief dossier N. A. en N. L., stuk 18, deel 1; administratief dossier N. A., stuk 10, deel 5; administratief dossier N. M., stuk 13, deel 5; administratief dossier N. K., stuk 13, deel 6) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat

verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partijen dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.21. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier N. A. en N. L., stukken 17 en 18; administratief dossier N. A', stukken 9 en 10; administratief dossier N. M', stuk 13; administratief dossier N. K., stuk 13) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 26 juni 2013, en voor wat betreft tweede verzoekende partij tevens tijdens haar gehoor d.d. 27 juli 2013, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.22. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT